

ע"פ 26891/05/13 - חיים בלעיש, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 26891-05-13 בלעיש נ' מדינת ישראל

2 בינואר 2014

בפני הרכב כב' השופטים:

עודד גרשון [אב"ד]

כמאל סעב

תמר שרון נתנאל

המערער

חיים בלעיש, ת"ז 027338755

ע"י ב"כ עוה"ד תומר נווה

נגד

המשיבה

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד הגב' מאיה יוזבגי

פסק דין

השופט כמאל סעב:

לפנינו ערעור על פסק דינו של בימ"ש השלום בעכו, (להלן - "בימ"ש השלום"), אשר ניתן ביום 23.4.13 ע"י כב' השופט משה אלטר - (ס.ג.), בת. פ. 27659-11-11.

הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין כנגד חומרת הדין.

המערער הובא לדין בגין העבירות הבאות:

תקיפת עובד ציבור בתפקיד, עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, (להלן - "חוק העונשין"); עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין ועבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 13.11.11, הגיע המערער לעיריית כרמיאל. בכניסתו ביקש המתלונן 1, נתן שמו, שהוצב שם בתפקיד מאבטח לערוך עליו בדיקה ובתגובה המערער דחף אותו באומרו "זוז לפני שאני מזיין אותך", (להלן - "האירוע הראשון").

בשלב מסוים ובהמשך לאירוע הראשון, הגיע למקום מתלונן 2 - טימור שמו, פקח עירוני העוסק בשיטור עירוני, אשר

פנה למערער כדי לשוחח עמו. בתגובה הלים המערער באגרופו בפניו של המתלונן 2, באוזנו ובכף ידו.

כתוצאה מהמכות שספג מתלונן 2 נגרמו לו שריטות בפניו - מתחת לעין ימין, שטף דם ופצע מאחורי אוזנו, נפיחות והגבלת תנועה בבוהן יד ימין, (להלן - "האירוע השני").

עוד נטען כי בהמשך לאירוע השני ניסה המערער לתקוף את המתלונן 3 - איגור שמו, פקח עירוני שעוסק גם הוא בשיטור עירוני, באגרופים כשהוא מאיים עליו ועל מתלונן 2 שהוא יתפוס בסמטה חשוכה ויבוא חשבון איתם, תוך שהוא מכנה אותם רוסים מסריחים.

המערער כפר בעובדות כתב האישום - ראו תשובתו לאישום בעמ' 2 לפרוטוקול מיום 7.12.11, על כן, שמע בימ"ש השלום את ראיות הצדדים והחליט להרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו.

בימ"ש השלום שמע את טענות הצדדים לעונש והטיל ביום 23.4.13, על המערער את העונשים הבאים:

5 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי לשלוש שנים שלא יעבור עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, 3 חודשי מאסר מותנים ולשלוש שנים שלא יעבור עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין כלפי עובד ציבור או עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, קנס בסך 2500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו ותשלום פיצוי בסך של 2000 ₪ למתלונן 1 וזאת תוך 60 יום מיום מתן גזר הדין.

מכאן הערעור שבפנינו.

הכרעת הדין של בימ"ש השלום:

בימ"ש השלום הנכבד סקר את הראיות ביחס להשתלשלות העניינים לאחר שקבע בעמ' 46 להכרעת דינו את העובדות שאינן במחלוקת - ראו סעיף 4 להכרעת הדין והתייחס לעניינים שבמחלוקת כאמור בסעיף 5 להכרעת הדין.

בימ"ש השלום דן בשאלות שבמחלוקת והתייחס לת/4 - שמהווה עותק חלקי של צילום האירוע במצלמת האבטחה.

בבדיקת המערער הראשונה, המגנומטר צפצף ואז המתלונן 1 ביקש לערוך בדיקה שנייה, אך המערער דחפו - עמ' 48 להכרעת הדין, וזה המתלונן 1 קרא לעזרה. על עניין זה קבע בימ"ש השלום כי בת/4 - דיסק הצילום, אמנם לא רואים את המערער דוחף את המתלונן 1:

"...אולם אין בכך כדי לפגוע באמינות עדויותיהם של נתן, טימור ואמיר בעניין זה."

בימ"ש השלום ציין כי בדיסק זה לא רואים את כניסתו של המערער אל תוך בניין העירייה ועל כך אין מחלוקת.

בימ"ש השלום קבע כי גרסת המערער לא הגיונית ובהכרעו בין הגרסאות קבע בעמ' 48 כי:

" סיכומי של דבר, אני נותן אימון מלא בגרסתו של נתן וקובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם דחף את נתן, שעמד בפתח הכניסה לעירייה, באמצעות ידיו, וכך התאפשר לו להיכנס לבניין העירייה מבלי שהושלמה בדיקתו החוזרת באמצעות המגנומטר."

בימ"ש השלום המשיך והתייחס לאירוע השני עם טימור וציין כי אין מחלוקת שהמערער נתן לו לפחות אגרוף אחד, על פי גרסתו הוא וכי נגרמו לטימור חבלות.

בימ"ש השלום התייחס לטענת המערער שטימור הכה אותו תחילה באגרוף וקבע כי לא עלה בידו של המערער להוכיח זאת במידה הדרושה בהליך אזרחי ואף המשיך וקבע כי:

" לאחר שבחנתי בחון היטב את העדויות ואת שאר הראיות שהובאו בפני, אני קובע כי לא עלה בידי הנאשם, שהשאר עלי רושם בלתי אמין, להוכיח את גרסתו הנ"ל."

בימ"ש השלום ממשיך ומפנה לכך שאיש מהעדים לא תמך בגרסתו של המערער ואף השוטר שחקר אותו ציין במזכר ת/10 כי הוא לא טען בפניו שהוכה ושנגרמו לו חבלות ואף לא הבחין בסימני חבלה על גופו של המערער.

לעומת זאת, הביא בימ"ש השלום את גרסת המערער לפניו, שם אמר: **" כשחטפתי את המכות הייתי כולי דם, כולי מנופח."** - עמ' 49, לשם המחשת ההגזמה שבעדותו והסתירה בין דבריו בחקירה לבין עדותו בבית המשפט.

כאמור המערער הודה שנתן לטימור מכת אגרוף וההגנה לא טענה להגנה עצמית ומעבר לנדרש נציין כי לו נטענה הטענה הרי שאין בה ממש, בהתחשב בראיות שהובאו בפני בימ"ש השלום ובהתאם לקביעותיו ביחס למהימנות העדים.

בימ"ש השלום התייחס לעבירת האיום שהשמיע המערער כנגד טימור ואיגור ובעניין זה הכריע על פי התרשמותו מהעדים תוך שהוא מקבל את גרסת המתלוננים ודוחה את גרסת המערער, אך בסיפא של סעיף 8 להכרעת הדין כתב:

"אני מאמין לטימור ולאיגור בעניין זה וקובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם אכן איים על איגור. ספק אם איים גם על טימור."

אולם בהמשך הכרעת דינו קבע כי המשיבה הוכיחה את העבירות שיוחסו למערער בכתב האישום והרשיעו בדיון.

בימ"ש השלום נתן את דעתו לנטען בכתב האישום ביחס לניסיון המערער לתקוף את טימור ואיגור, אך משהמשיבה לא יחסה למערער עבירה של ניסיון לתקוף אותם, בצדק החליט בימ"ש השלום שלא להכריע במחלוקת זו.

טענות הצדדים:

המערער בפתח ערעורו העלה טענות כלליות שלא מצאנו צורך בהבאתן כי זו דרכו של בימ"ש לבחון את הראיות המובאות בפניו ומכריע בהתאם לכללים ידועים וברורים כמקובל במקומותינו.

המערער הפנה לעדויות עדי המשיבה וניסה להצביע על סתירות, שלטעמנו, אין בהן כדי לשנות את התוצאה אליה הגיע בימ"ש השלום והנימוקים יובאו בהמשך.

המערער התייחס לעדויות עדי המשיבה ובין השאר למחדל חקירתי המתייחס לאי זימון עד שהתקשר למשטרה והודיע על האירוע. עד זה מסר פרטיו וגם מספר הפלאפון שברשותו. לדעת המערער המדובר בעד אובייקטיבי שראה את האירוע ואינו נמנה עם עובדי העירייה, לכן היה חשוב מאוד לחקור אותו.

בעניין זה נומר כבר עתה כי אמנם היה מקום לחקור עד זה, אך אין באי חקירתו כדי לשנות מהתוצאה, זאת משום שכפי שהמשטרה יכלה לחקור אותו ולזמנו כעד מטעם המשיבה, לו חשבה שיש צורך, גם המערער היה יכול לזמנו כעד מטעמו ומשלא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו.

ב"כ המערער התייחס לעדות האחרון, לסתירות שבעדויות המשיבה, למחדל החקירה ובסופו של יום, הוא עתר לקבלת הערעור ולזיכוי המערער מהעבירות שיוחסו לו, הגם שהוא הודה במשטרה וגם בבית המשפט כי נתן לטימור מכת אגרוף אחת כשבעניין זה הפנה לעדות עד המשיבה מר דהן גיל.

לחילופין ביקש בא כוח המערער לקבל את הערעור ולהקל בדינו של המערער. המערער טען כי בימ"ש השלום לא נתן משקל הולם לנסיבות האישיות ולעובדה כי הוא אב למשפחה, כשבמהלך 20 השנים האחרונות, הוא לא הסתבך באירוע פלילי, מה גם שעברו אינו מכביד.

מכל האמור סבור ב"כ המערער שיש לקבל את הערעור ולהשית על המערער עונש מאסר של 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

המשיבה סבורה שיש לדחות את הערעור. לטעמה, אין מקום להתערבות ערכאת הערעור בהכרעת דינו ובגזר דינו של בימ"ש השלום.

צינה כי בימ"ש השלום קבע ממצאי מהימנות מובהקים, קיבל בצדק את גרסת העדי ם מטעמה, וקבע כי גרסת המערער בלתי הגיונית ולא אמינה.

באשר לעונש, סבורה המשיבה כי אינו חורג לחומרה במידה קיצונית ממרמת הענישה המקובלת עד למידה שמצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

המשיבה הדגישה כי המערער הפעיל אלימות פיזית כלפי שלושה עובדי ציבור.

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בהכרעת הדין, בראיות שהוגשו בבימ"ש השלום, בגזר הדין, בהרשעות הקודמות, בהודעת הערעור ושמענו את טענות הצדדים אני מציע לחברי לדחות את הערעור על הכרעת הדין, למעט תיקון אחד, שאף לגביו לא התייחסו הצדדים והוא עבירת האיום כלפי טימור.

בעניין טימור אני סבור כי יש לזכות את המערער מעבירת האיום וזאת על סמך קביעתו של בימ"ש השלום בסעיף 8 להכרעת הדין בעמ' 49, שם כתב:

"אני מאמין לטימור ולאיגור בעניין זה וקובע כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם אכן איים על איגור. ספק אם איים גם על טימור".

בימ"ש השלום הרשיע את המערער גם בעבירה של איום על טימור, משקבע כי המשיבה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העבירות שיוחסו למערער, חרף קביעתו הנ"ל בהקשר לאיום על טימור.

באשר ליתר העבירות מצא בימ"ש השלום שיש בראיות שהוגשו בפניו כדי להוכיח אותן מעבר לכל ספק סביר. קביעות בימ"ש השלום מבוססות על פי התרשמותו ובהתאם לקביעת ממצאים עובדתיים שכדרכה של ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהן, למעט המקרים שהוכרו בפסיקה וכאשר נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדיונית.

ראו לעניין זה: ע"פ 10586/05 **ערן נגד מ"י** (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבוש נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11), רע"פ 6867/11 **בהיל ג' בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11), ע"פ 2485/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) עמ' 918, ע"פ 5385/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל**, (נתן ביום 18.5.06) וע"פ 2103/07 **אביהו הורוביץ נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 31.8.08).

מכל אלה הערעור על ההרשעה בכפוף לתיקון דלעיל הנוגע לעבירת האיום על טימור בלבד, יש לדחות, לטעמי.

זאת ועוד לענין העונש לא נראה לי כי הוא חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקומותינו והגם שהמערער זוכה מהעבירה של השמעת איום כלפי טימור, מתלונן 2, עדיין אין בכך כדי להפחית מחומרת העבירות ולהצדיק התערבות ערכאת הערעור בעונש שהושת על המערער.

עובדי ציבור בכל תחום זכאים להגנה מפני פגיעתם על ידי מקבלי השירות, זאת כדי להעניק להם את הביטחון הדרוש לשם מילוי תפקידם ולמנוע פגיעה בערך החברתי של השמירה על הגוף. עובדי הציבור אומנם הם משרתי הציבור, אך אין בכך כדי להפוך אותם שק החבטות של חלק מצומצם, למזלנו, מציבור מקבל השירות, שמרשה לעצמו להתנהל בצורה אלימה, כאילו אין דין ואין דיין והכל מותר לו.

על כל אזרח לדעת שכדי שיכבדו אותו הוא מחויב לנהוג בכבוד כלפי אחרים ובין השאר, כלפי עובדי הציבור שתפקידם לשרת את הציבור ביעילות, במסירות ובנאמנות. אין לקבל את הגישה שלפיה מי שנוהג באלימות יכתוב את רצונו על האחר בשל כך שהוא שומר חוק, במידה ורצונו אינו עולה בקנה אחד עם הוראות החוק והדין, לרבות ההתנהלות לפי הוראות ודרישות עובדי הציבור הממלאים את תפקידם על פי חוק.

יחד עם זאת על בית המשפט לתת את דעתו תחילה לנסיבות העבירות וחומרתן והערך המוגן שנפגע, וכן לתת את הדעת לנסיבות האחרות שיש בהן כדי להשפיע על קביעת העונש ההולם, ובין השאר הנסיבות האישיות, כמו בענייננו, שמדובר באב למשפחה הכוללת 3 ילדים, מי שנפגע בשירותו הצבאי ומוכר כנכה צה"ל ועברו הישן והלא מכביד. עבר שכולל 2 הרשעות קודמות שהאחרונה בהן משנת 1998 בגין עבירה שבוצעה בשנת 1996, לכל אלו משקל משמעותי שלא בא לידי ביטוי בגזר הדין, הגם שהנתונים לא נעלמו מעיניה של הערכאה הדיונית. נתונים אלו, מצדיקים לטעמי, להפנות את המערער לממונה על עבודות שירות כדי לבחון אפשרות ריצוי עונשו במסגרת זו.

עוד יש לומר כי לא נעלמה מעיני ההלכה הקובעת כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בגזר הדין או שהעונש חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו לעניין זה: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 6681/09 אלחטיב נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 13.1.10), ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.4.09), עפ"ת (חי') 23021-07-09 מדינת ישראל נ' חאדר אסוואד (ניתן ביום 24.11.09), ע"פ 7563/08 אבו סביח נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 עמאשה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (ניתן ביום 3/7/06), ע"פ 4594/11 עלא עדס נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 29.1.13) וע"פ 8589/12 חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 28.1.13).

על כן ובהתחשב במכלול הנתונים נראה כי העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת עד למידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור, יחד עם זאת לא מצאתי מדוע שלא להתיר למערער לרצות את עונשו במסגרת עבודות שירות, בכפוף לחוות דעת שתוגש על ידי הממונה על עבודות שירות.

קראתי את חוות דעת חברי ואומר כי המחלוקת ביני לבינם היא בנקודה אחת, האם ראוי בנסיבות העניין לבחון אפשרות ריצוי עונש המאסר במסגרת עבודות שירות?

בית משפט השלום נתן את גזר דינו ביום 23.4.13 ובעקבות זאת כב' השופט בדימוס מ. אלטר - ס. נ., פרש לגמלאות, לכן אין לשלול את האפשרות שסוגיה זו לא התבהרה עקב כך ומכאן הצורך לברר זאת במסגרת ההליך שבפנינו.

העונש שהושת על ידי בימ"ש השלום נמנה עם העונשים שניתן לרצותם במסגרת עבודות שירות, וכי נסיבותיו של המערער תומכים בגישה זו של בדיקת התאמתו לריצוי העונש במסגרת עבודות שירות והדרך היחידה לעשות זאת, היא בהליך שבפנינו.

בימ"ש השלום לא התייחס לסוגיה זו בגזר הדין ולא שלל אותה במפורש. גם חברי לא התייחסו לסוגיה זו בחוות דעתם. זאת ועוד, הגם שלא הובאו בגזר הדין נימוקים, לטעמי, נימוקים אלו קיימים ויש בהם כדי להצדיק הפניית המערער לממונה על עבודות שירות, על כן ולו דעתי הייתה נשמעת, הייתי מפנה את המערער לממונה על עבודות שירות לשם בחינת התאמתו למסגרת זו.

בכפוף למובא לעיל, הצעתי לחברי לדחות את הערעור.

כמאל סעב, שופט

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

1. גם אני, כמו חברי הנכבד השופט סעב, סבור כי דין הערעור על הכרעת הדין להדחות, וכמו חברי אף אני סבור כי יש לזכות את המערער מעבירת האיום כלפי **טימור**. הרשעת המערער באיום כלפי איגור תישאר בעינה.

בסופו של דבר, מדובר בהכרעת דין מפורטת ומנומקת שבה הבהיר בית המשפט קמא הבהר היטב כי עדותו וגרסתו של המערער לא היו מהימנות בעיניו וכי בחר לבסס את הכרעת דינו על עדידיה המאשימה **(המשיבה שלפנינו)**. בנסיבות אלה, הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאים העובדתיים כפי שאלו נקבעו ע"י הערכאה הדיונית. על אחת כמה וכמה מקום בו עסקינן בממצאים עובדתיים שנקבעו על יסוד הערכת מהימנותם של העדים שהעידו בביהמ"ש. במקרים מעין אלו הערכאה הדיונית הינה בעלת יתרון מובהק על ערכאת הערעור וביכולתה להתרשם מהעדים, משפת גופם,

מהתנהגותם ומאופן מסירת עדותם, ומכאן שהתערבותה של ערכאת הערעור בממצאיה של הערכאה הדיונית תהייה מצומצמת עוד יותר ותוגבל אך למקרים חריגים ונדירים בהם נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה: ע"פ 8292/09 **עלי עודה נגד מדינת ישראל (פסק דין מיום 21.6.2010, פורסם ב"נבו")**. לעניות דעתי הענין שלפנינו אינו נכנס בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדובר בפסיקת בית המשפט העליון. ממילא, על כן, דין הערעור על הכרעת הדין, פרט לעניין הרשעת המערער באיום על **טימור** להידחות.

בהקשר לעבירת האיום כלפי טימור סבורני כי לאור אמירתו של בית המשפט קמא, על כך שספק אם המערער איים גם על טימור, היה על בית המשפט לקבוע, מפורשות, כי הוא מזכה את המערער מאשמת איום על **טימור**. משנמנע בית המשפט קמא מלעשות כן, נעשה זאת אנו.

2. שלא כמו חברי הנכבד השופט סעב, דעתי היא כי דין הערעור להידחות גם ביחס לחומרת העונש. הלכה היא כי -

"ערכאת הערעור לא תתערב בגזר דין של ערכאה דיונית, למעט במקרים בהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית הבולטת על פניה, או שעה שהעונש שנגזר חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות" [ע"פ 2840/11 יאסין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 14.6.12) וראו גם ע"פ 8404/11 רומן אסיאלוב נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 12.6.12)].

העונש שנגזר על המערער הינו עונש סביר ההולם את חומרת העבירה ואת הנסיבות שבהן בוצעה. שומה על בית המשפט לתרום את תרומתו למיגור התופעה של פגיעה בעובדי הציבור במהלך מילוי תפקידם. כפי שנקבע ברע"פ 5579/10 דוד קריה נגד מדינת ישראל (פסק דין מיום 2.8.2010, פורסם ב"נבו"):

"(...) יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. (...). הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה (...). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07

נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.6.2007).

כאמור לעיל, העונש שגזר בית המשפט קמא על המערער הוא עונש סביר. כשלעצמי אני סבור כי נסיבותיו האישיות של המערער אין בהן כדי להצדיק את קבלת הערעור לעניין העונש. מכל מקום לא מדובר בעונש חריג בחומרתו באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

3. אשר על כן, לו דעתי היתה נשמעת, היינו דוחים את הערעור על שני חלקיו למעט הכרזה על זיכוי של המערער מאשמת האיום כלפי טימור, תוך הבהרה כי ההרשעה בעבירת האיום כלפי איגור בעינה עומדת.

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**

השופטת תמר שרון - נתנאל:

לענין הערעור על ההרשעה - אף אני בדעה, כי יש לזכות את המערער מעבירת האיום על טימור. עם זאת בשל האיום שהמערער איים על איגור, נותרה על כנה הרשעתו בעבירת איומים ובנסיבות אלה, אין לזיכוי מהאיום על טימור, השפעה של ממש על העונש ההולם ועל הענישה הראויה במקרה זה.

לענין הערעור על גזר הדין - לאחר שעיינתי בחוות הדעת של חברי הנכבדים החלטתי לצרף דעתי לדעתו של כבוד האב"ד.

המתלונן נהג באלימות של ממש - פיזית ומילולית, כלפי עובדי ציבור, שמילאו תפקידים ורק משום שמילאו את תפקידם ואף גרם לאחד מהם חבלות של ממש - שריטות בפנים מתחת לעין ימין, שטף דם ופצע מאחורי האוזן וכן נפיחות והגבלת תנועה בבוהן יד ימין. מדובר באירוע מתמשך, במהלכו עשה המתלונן 2 ניסיון להרגיע את המערער, אולם נענה במכות אגרופ בפניו, באוזנו ובכף ידו. גם בכך לא הסתפק המערער והמשיך במעשי אלימות, בניסיון לתקוף את המתלונן 3 ובאיום עליו.

בנסיבות אלה ולאור שאר נימוקיו של בימ"ש קמא, סבורה אני, כי העונש שהושת על המערער אינו חורג לחומרה במידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

**תמר שרון-נתנאל,
שופטת**

אשר על כן הוחלט להכריז על זיכוי של המערער מאשמת האיום כלפי טימור, ובכפוף לכך לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, א' שבט תשע"ד, 02 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

**תמר שרון-נתנאל,
שופטת**

כמאל סעב, שופט

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**